

Δημοσθένης Παπαδόπουλος | Interview

 rejected.gr/subs/interviews/1/dimosthenis-papadopoulos.html

"Όπου και να ταξιδέψω, είμαι πάντα εδώ", είναι μια ατάκα στο θεατρικό έργο "Ντα" που σκηνοθετώ στο Κ.Θ.Β.Ε.. Αυτό συμβαίνει και σε μένα. Όπου και να πάω, σε αυτή τη γειτονιά της πλατείας Βικτωρίας, στην Αθήνα, καταλήγω. Εκεί μεγάλωσα, εκεί ανδρώθηκα, εκεί επέστρεψα και τώρα, μετά από μια πενταετία που έζησα στο Βερολίνο. Είναι σαν να καταλήγεις, σε αυτό που πραγματικά είσαι. Είτε πας Βερολίνο, είτε Ιαπωνία... γυρνάς με έναν τρόπο, στο πρωταρχικό σου σημείο οριοθέτησης. Επανεκκίνηση στην πατρίδα του είσαι". Ο Δημοσθένης Παπαδόπουλος στο rejected...

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */*
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου

| ...είμαι τυχερός άνθρωπος γιατί ζω αυτό που αισθάνομαι και κάνω αυτό που θέλω

" I've had enough of danger/ and people on the streets / I'm looking out for angels / just trying to find some peace"...

Δ.Π.: "Ποιες είναι οι δικές μου εικόνες, όπως του γιου στο "Ντα", του "Τσάρλι"; Τώρα που το σκέφτομαι... όλες οι εικόνες της ζωής μου είναι όμορφες. Κι ας έχω "θέματα" και με παιδική ηλικία και με οικογένεια. Όπως μου έκανες την ερώτηση και έκανα ένα γρήγορο flash back, θα έβλεπα μια ταινία που δεν θα ήταν θρίλερ, ούτε "σκοτεινή", μα ωραία... είμαι τυχερός άνθρωπος γιατί ζω αυτό που αισθάνομαι και κάνω αυτό που θέλω. Αυτό και με έχει σώσει. Ακολουθώ το ένστικτό μου και δεν εγκλωβίζομαι. Ο λόγος που έφυγα Βερολίνο κι ο λόγος που γύρισα από αυτό, είναι η ανάγκη μου να φεύγω από την κακή ενέργεια. Σε κάθε "τέλος εποχής" θέλω να φεύγω νωρίτερα. Με το που άρχισα λίγο να "μιζεριάζω" στο Βερολίνο, απλά έφυγα. Έχω ένα καλό... δεν την μπορώ την μιζέρια. Μόλις την δω από μακριά να έρχεται την αποχαιρετώ. "Γεια σας, χάρηκα", της λέω, και... "εξαφανιζόλ", με συνοπτικές διαδικασίες. Πολλές φορές δε, πλάθω κινηματογραφικά σενάρια στο μυαλό μου και κάνω "εντυπωσιακές" εξόδους. Έτσι κι ολοκληρώνω τις επιτυχίες του θεάτρου ή τον "Καρυωτάκη" που μου ανέφερες, εύκολα, όσο μεγάλα καλλιτεχνικά "σουξέ" κι αν ήταν... και "παραμύθιαζα" τον εαυτό μου, ότι και καλά, "θα φύγω από την πρόβα και στο τηλέφωνο, όταν με φάξουν, ποτέ δεν θα με βρούνε". Μια φορά, που έτυχε να φύγω από δουλειά, έκανα το σενάριο που σου ανέφερα πράξη! Έχω μια περίεργη καύλα να προκαλώ σχεδόν κινηματογραφικά τον εαυτό μου. Η επιτυχία, άλλωστε, είναι κάτι σχετικό.

"Now I think it's time that you let me know / so if you love me, say you love me/ but if you don't just let me go"...

Δ.Π.: "Κι ας πηγαίνουν όλα καλά, θεατρικά, κινηματογραφικά, τηλεοπτικά στην πορεία μου,

εγώ είχα αρχίσει να νιώθω λίγο "δημόσιος υπάλληλος". Ότι θα ξέρω πως κάθε χρόνο θα έχω δουλίτσα, μεταξύ των τεσσάρων θεάτρων της Αθήνας που συνεργαζόμουν και τους ήξερα τόσο καλά πια όλους τους, ότι δεν είχα πρόκληση να γνωρίσω έναν άνθρωπο ως συνεργάτη να πάω παραπέρα στην Τέχνη μου. Να ιντριγκαριστώ. Ήταν πλέον όλα τόσο δεδομένα, μπορεί και η κρίση των σαράντα χρόνων μου, κι έτσι "την έκανα" στην ιδέα του "να βολευτούμε". Στον καθρέφτη του βίου μου, έψαξα την ανατροπή. Μην ξεχνάς ότι ζούσα την ίδια ζωή από τα είκοσι μου χρόνια. Το τρομερό ήταν που μου "ξανάρθε" το θέατρο όταν μετακόμισα στη Γερμανία και δεν το περίμενα ποτέ αυτό! Εκεί άρχισα να "ανησυχώ" και ταυτόχρονα σιγουρεύτηκα για δεύτερη φορά στη ζωή μου πως έκανα σωστή επιλογή να ασχοληθώ με το θέατρο. Ποια ήταν η πρώτη φορά";

"'Cause teacher there are things that I don't want to learn/ and the last one I had made me cry so I don't want to learn to / hold you, touch you / think that you're mine. because it ain't no joy for an uptown boy / whose teacher has told him goodbye"...

Δ.Π.: "Από τη Νομική Κομοτηνής που πήγα να σπουδάσω και θεωρούσα ότι το Πανεπιστήμιο θα έχει ενδιαφέρον, όπως και οι φοιτητές, Νομική και λοιπά... κι αντίκρισα κάτι wannabe γιάπηδες που ερχόντουσαν στο μάθημα με κοστούμια και δικηγορίστικη τσαντούλα, άνοιξα στόμα και έμεινα άφωνος. Και λέω, εγώ δεν έχω καμία σχέση με αυτή τη ζωή. Εγώ περίμενα φοιτητές, μουσικές, προσωπική εξέλιξη... και φρίκα! Πέρασα έναν ολόκληρο χρόνο στην πόλη με μια παρέα που διασκεδάσαμε τρελά κι αποχαιρέτησα. Από το πρώτο έτος της Δραματικής Σχολής κι έχοντας τον τσαμπουκά της νιότης, συνειδητοποίησα ότι θέλω να κάνω θέατρο. Μεγάλωσα σε μια γειτονιά της Αθήνας όπου είχε γύρω θέατρα, ακόμη και στον ένα χρόνο της Κομοτηνής, πήγαίνα στο ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ της... ήταν φυσικό ακόλουθο να μπω έπειτα στην Δραματική Σχολή. Μέσα στην Σχολή πέρασα και τα πιο χαρούμενα και δημιουργικά τρία χρόνια της ζωής μου. Κι επειδή εκείνα τα χρόνια μου φαινόταν το "κάνεις γι' αυτό" και μου το δείχνανε, το απόλαυσα απίστευτα! Αυτή ήταν η πρώτη φορά".

| ...στο θέατρο κατάλαβα ποιος είμαι και τι θέλω

"People, you can never change the way they feel / better let them do just what they will, for they will If you let them, steal your heart from you"...

Δ.Π.: "Στα χρόνια της Σχολής δεν είχα ίχνος ανασφάλειας. Το "έβλεπα" πως στο θέατρο "ανασαίνω". Αλήθεια τώρα, στο θέατρο κατάλαβα ποιος είμαι και τι θέλω. Με το θέατρο έπαψα να έχω εξάρτηση, τόσο από ανθρώπους, όσο κι από καταστάσεις. Χάρη στο θέατρο νιώθω δυνατός και ξέρω τι θέλω, τι δεν με αφορά, κατάλαβα τα λάθη και τις αδυναμίες μου.

Και τα αποδέχτηκα. Βασικά-όχι. Κακώς σου είπα την λέξη λάθος-δεν ξέρω πόσο σωστή λέξη είναι. Προσπαθώ να μην έχω την λέξη λάθος στο λεξιλόγιό μου. Δεν χαρακτηρίζω κάτι λάθος, γιατί κι αυτό που εσύ θεωρείς λάθος για κάποιο λόγο συνέβη. Κι αν το ξαναδείς δεν είναι, μα έπρεπε να γίνει αυτό το φαινομενικό "λάθος", γιατί σε πήγε παραπέρα"...

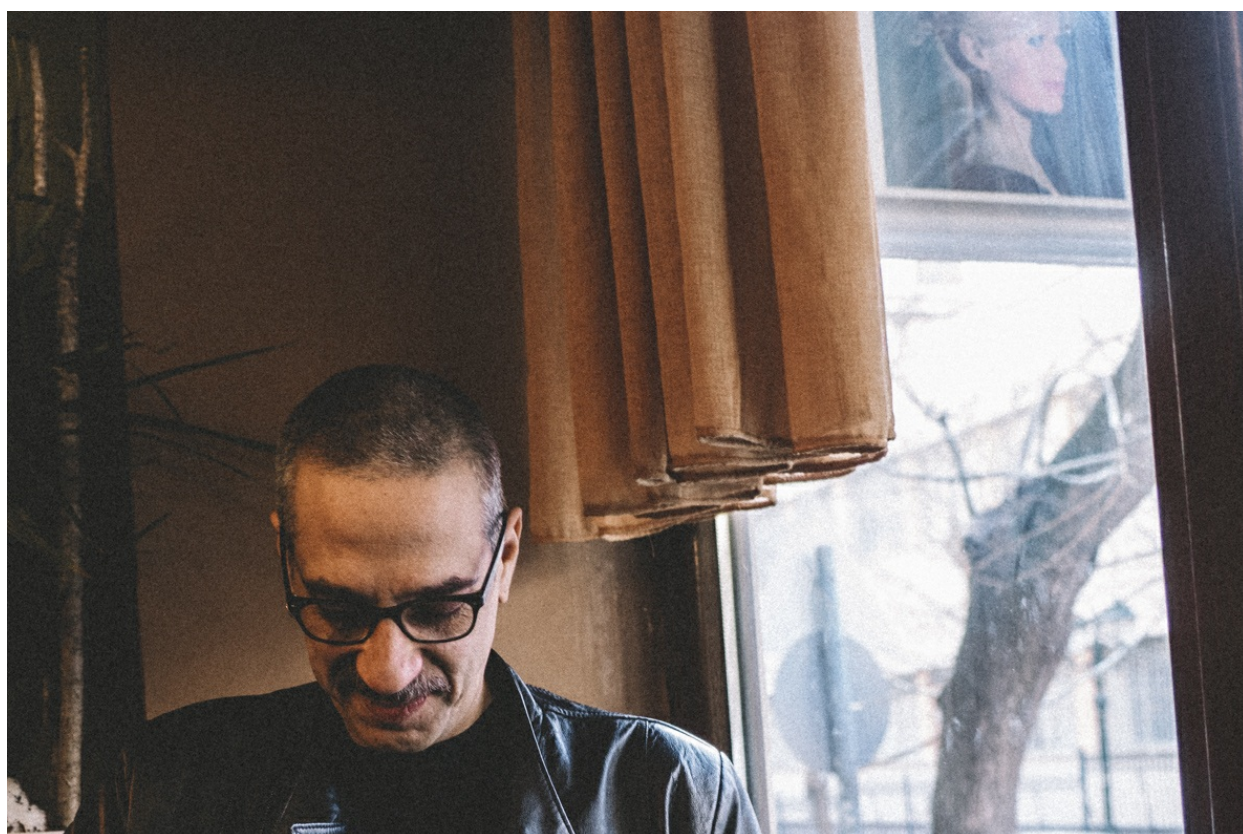
Πλέον δίνω συναίσθημα εκεί που νιώθω πως θα γίνει αποδεκτό και θα εκτιμηθεί

***"I think there's something you should know/ I think it's time I told you so,
There's something deep inside of me / There's someone else I've got to be"...***

Δ.Π.: "Με ρωτάς και όταν επέστρεψα για το πώς επέστρεψε κι ο έρωτας στην ζωή μου; Ναι. Μπήκε στην ζωή μου ο έρωτας με το που επέστρεψα Ελλάδα κι είναι πολύ ωραίο. Ήμουν για πάνω από δέκα χρόνια μόνος μου. Γύρισα Ελλάδα και μετά από δύο μήνες έκανα μία σχέση που είμαι πολύ χαρούμενος γι' αυτήν. Λειτουργώ με το συναίσθημα. Και τώρα πια ξέρω να λειτουργώ με αυτό, μόνο και όπου αξίζει. Το "κουλαντρίζω" καλύτερα πλέον το συναίσθημα και το αποδίδω εκεί που υπάρχει λόγος. Το βλέπω μέχρι και στην δουλειά μου. Παλαιότερα, ήμουν ο τύπος με το φουλ συναίσθημα στο επάγγελμά μου και αυτό γινόταν έως και καταστροφικό. Πλέον δίνω συναίσθημα εκεί που νιώθω πως θα γίνει αποδεκτό και θα εκτιμηθεί. Εκεί που δεν υπάρχει λόγος να δώσω αίσθημα, πολύ απλά, δεν θα δώσω. Ξέρεις που ένιωσα πολύ προδοσία; Όταν γύρισα από το Βερολίνο στην Ελλάδα και, αναπάντεχα, "διέγραψα" αρκετούς καλούς- και χρόνων- φίλους. Ήταν σοκαριστικό το νούμερο των "delete" που έριξα σε πρόσωπα-όχι σε όλα- και πόσους νέους ανθρώπους έβαλα στην ζωή μου. Λες και έκανα ένα "restart" στη ζωή μου. Με το που γύρισα, είδα περίεργες συμπεριφορές ανθρώπων που γνώριζα καλά μέχρι τότε. Φταίει και η κρίση. Η οικονομική δυσχέρεια "πέρασε" στο DNA πολλών ανθρώπων που τους είδα να γίνονται "ο εαυτούλης τους" και "να βγάζουν νύχια" στο μην πάρεις κάτι από τα "κεκτημένα" τους. Το είδα μέχρι και σε παιδικούς μου φίλους. Επέστρεψα, τους είδα να λειτουργούν με τέτοιους τρόπους, κρατούσα-κρατούσα-κρατούσα μέσα μου-είμαι και τέτοιος χαρακτήρας- και ερχόταν το "κερασάκι στη τούρτα" που με οδηγούσε στην "διαγραφή" τους από τη ζωή μου"...

***"People, will always make a lover feel a fool / But you knew I loved you
we could have shown them all / we should have seen love through"...***

Δ.Π.: "Ζούμε την εποχή που- λόγω internet- και η "κουτσή Μαρία" γράφει για θέατρο, κρίνει, σχολιάζει. Ζούμε την φάση του "χύμα". Είμαστε τώρα οι δυο μας και κουβεντιάζουμε. Κι αν εσύ είσαι ένας μαλάκας που θα βγάλει κάτι άλλο στο κείμενό του, από αυτό που κάνουμε, το ξέρω; ... Έτσι και στο ελληνικό θέατρο, ζούμε το "χύμα στο κύμα". Και ολίγη "ο σώζων εαυτόν σωθήτω". Με απελευθερώνει κιόλας, αυτό το οικονομικό "ζόρι" που έχει το θέατρο. Διότι στην τελική, αφού όλα είναι τόσο χύμα και δύσκολα, θα κάνω αυτό που πραγματικά πιστεύω και δεν έχω κάτι να χάσω. Στους χαλεπούς καιρούς, εγώ γίνομαι πιο συγκεντρωμένος σε αυτό που θέλω να πω μέσα από την δουλειά μου, το αισθάνομαι και με ελευθερώνει. "Πρέπει να έχεις εμπιστοσύνη και στους ανθρώπους, αλλιώς δεν θα μπορέσεις να ζήσεις", είναι μια φράση από τον "Θείο Βάνια" του Τσέχωφ που σκηνοθετώ και παίζω τα Δευτερότριτα στο θέατρο ΑΝΕΣΙΣ. Μου θύμισες, ωραία φράση... Ανήκω σε αυτούς που ποντάρουν στους άλλους, κι ας διέγραψα κόσμο από τη ζωή μου. Πλέον, σέβομαι και δικαιολογώ τις μη ορθές "κινήσεις" των άλλων... δεν με εκνευρίζουν. Σε αυτό προχώρησα. Και είμαι αυτό που ήθελα από μικρός. Ελεύθερος. Ελεύθερος τελείως... Μπορεί να μην έχω οικογένεια, παιδιά και έτσι να μην δεσμεύομαι από κάτι, αλλά εντάξει... θα πληρώσω και το "τίμημα" της ελευθερίας που έχω. Μα δεν με νοιάζει. Αν η δική μου ελευθερία, ξεπερνά τα όρια και εισχωρεί σαν σκιά στον άνθρωπο που αγαπώ; Όχι. Είμαι σε μια σχέση που είμαστε ελεύθεροι και είμαστε μαζί. Δεν εννοώ "ελεύθερη σχέση"-άσε που έχω και πουριτανικά στοιχεία-δεν είμαι του "όλα, ελεύθερα". Έχω και παραδοσιακά "κατάλοιπα" μέσα μου, που λειτουργούν στις σχέσεις μου".

***"Fooled me with the tears in your eyes / covered me with kisses and lies
So goodbye / but please don't take my heart".***

Δ.Π.: "Πριν λίγες μέρες, είδα στον κινηματογράφο την ταινία "Η ψυχή και το σώμα" και ξετρελάθηκα με την ιστορία δυο ανθρώπων που πρώτα "αγαπήθηκαν" στα όνειρά τους βλέποντας ταυτόχρονα ίδιο όνειρο, δυο ελάφια σε παγωμένα όρη. Μια ταινία που σου "έκλεινε το μάτι" πως, αν δυο άνθρωποι είναι να βρεθούν σε αυτή τη ζωή και να είναι μαζί

και καλά, ένα ενεργειακό κομμάτι θα λειτουργεί στο σύμπαν. Και ξέρεις... έβλεπαν τα όνειρα οι δύο χαρακτήρες της ταινίας, όσο δεν ήταν μαζί. Και σταμάτησαν τα όνειρα, όταν συναντήθηκαν. Γιατί έγινε όνειρο η ίδια τους η ζωή. Γιατί υπήρξαν μαζί.... ομορφιά σαν ποίηση. Τι ονειρεύομαι; Θέλω να κάνω καλές δουλειές στο θέατρο, θέλω να ζω-όπως και κάνω χρόνια τώρα-από το επάγγελμά μου. Θέλω να έχω την σταθερή σχέση που έχω σε μια ήρεμη, καλή ζωή και να κάνω ταξίδια. Εγώ δε, να ξέρεις... έχω θέμα με τα όνειρα. Δεν θυμάμαι όταν ξυπνάω, ποτέ, τα όνειρά μου"...

***"So when you say that you need me / That you'll never leave me
I know you're wrong, you're not that strong / Let me go"...***

Δ.Π.: "Πριν ανέβω Θεσσαλονίκη για τις πρόβες της σκηνοθεσίας του "Ντα", αναρωτιόμουν.... στην περίπτωση που στον "Θείο Βάνια" που έκανα στην Αθήνα πήγαιναν όλα χάγια, πώς θα ερχόμουν Θεσσαλονίκη για την δεύτερη δουλειά; Ευτυχώς, όλα πήγαν καλά, όπως συζητούσαμε και off the record, στον "Θείο Βάνια". Βέβαια, ανέβηκα Θεσσαλονίκη και φίλοι και γνωστοί μου έλεγαν "πού πας να μπλέξεις με το Κρατικό" ...μπούρου-μπούρου που διαψεύστηκαν και όλα πήγαν υπέρ του δέοντος καλά. Και οι πρόβες στο "Ντα" από Τετάρτη ως Κυριακή, ήταν σαν "εκδρομή", όλο αυτό το διάστημα. Δίχως εντάσεις. Όλο έγινε με πολύ αγάπη από όλους. Εδώ την προηγούμενη εβδομάδα, στην συνέντευξη Τύπου, που εσύ ξέρεις τώρα πως είναι όλο αυτό το "φιλοκάπως" που δεν με τρελαίνει, πήγα να τα μπήξω με όσα έλεγαν οι ηθοποιοί για την δουλειά και το πόσο ωραία περάσαμε όλο αυτό το διάστημα. Τα βράδια πώς τα περνούσα; "The Residents" που το θυμόμουν από παλιά. Αλλά, ρε 'συ, πήγαμε-για παράδειγμα- στο "Stereo". Μουσικές, κόσμος-κάτι τυπάκια-που λες μαλάκα μου, τώρα να μου πεις ότι είμαστε Βερολίνο θα το πιστέψω με τη μία. Δεν ζω βέβαια Θεσσαλονίκη, είμαι περαστικός από την πόλη και μου έχουν πει ότι από ένα σημείο και μετά πέφτεις πάνω σε ίδιους "τοίχους" και έχει ταβάνι η όλη φάση. Ίσως φταίει και η όμορφη περίοδος που βιώνω. Μου αρέσει η Θεσσαλονίκη, με το λιμάνι της, τις μαγαζάρες με τις μουσικάρες της. Τα τελευταία χρόνια έχει αλλάξει η Θεσσαλονίκη. Έγινε πιο "τουριστική". Μπορεί να φταίει κι ο Μπουτάρης. Πριν καμιά εικοσαετία, που ερχόμουν για λίγο, εισέπραττα μιζέρια με το "καλησπέρα"-άστα"...

***"You are far / I'm never gonna be your star
I'll pick up the pieces and mend my heart
Maybe I'll be strong enough / I don't know where to stars
But I'll never find peace of mind"***

Δ.Π.: "Με ρωτάς στο θεατρικό έργο "Ντα" που σκηνοθέτησα για το Κ.Θ.Β.Ε, πώς βρέθηκε η Νίνα, η καθαρίστρια του Κρατικού Θεάτρου να παίζει στην παράσταση; Σύμφωνα με την διασκευή που έκανα, έβαλα τον γιο να είναι σκηνοθέτης σε γενική πρόβα παράστασης που κυκλοφορούν στον χώρο τεχνικοί, καθαρίστρια, και κάποια στιγμή χτυπάει το τηλέφωνο και η βοηθός του, μπαίνει μέσα και τον ενημερώνει ότι ο πατέρας του μόλις πέθανε. Κι έτσι ξετυλίγεται το νήμα της "ιστορίας" του "Ντα". Ενώ λοιπόν, έκανα πρόβες για το "Ντα" και κάναμε έναν χρωματιστό χαρτοπόλεμο επί σκηνής, η Νίνα άρχισε να καθαρίζει και λέω μέσα μου "τι ωραία εικόνα"... κι έτσι η Νίνα, η καθαρίστρια του Κρατικού, έγινε μέλος της παράστασής μας. Είναι μαγικός ο χρωματιστός χαρτοπόλεμος του θεάτρου που αιωρείται κι όταν πέφτει πάνω στο σανίδι, λες κι αυτά τα κομφετί γίνονται σκόνη και "σκουπίδια" που έρχεται να τα μαζέψει μία καθαρίστρια"...

| ...θέατρο και ζωή είναι αλληλένδετα

***"Heaven knows we sure had some fun, boy/ What a kick just a buddy and me,
We had every big-shot good time band on the run, boy/ We were living in a fantasy"...***

Δ.Π.: "Στα 47 μου χρόνια, μπαίνω πιο εύκολα στην θέση του άλλου. Νεότερος, δεν το μπορούσα. Ήθελα κάτι και "χτυπούσα το χέρι στο τραπέζι και δεν καταλάβαινα Χριστό σε αυτό που ήθελα και λειτουργούσε μέσα μου ως απαίτηση. Τώρα πια, δηλώνω αυτό που θέλω, προσπαθώ να το πετύχω, μα περισσότερο προσπαθώ να θέλει ο άλλος αυτό που θέλω. Κι αν δεν το θέλει ή δεν το καταλάβει, αλλάζω αυτό που θέλω, για να γίνει πιο δικό του. Να μην του "φορέσω" κάτι. Το μετατοπίζω. Αυτό κάνω ως προς τη δουλειά σκηνοθετικά. Αυτό κάνω κι ως προς τη ζωή. Γιατί θέατρο και ζωή είναι αλληλένδετα"...

"I won't let you down / I will not give you up

Gotta have some faith in the sound/ It's the one good thing that I've got"

Δ.Π.: "Αν ακόμα φοβάμαι την απόρριψη; Όσο μεγαλώνω, την απόρριψη την φοβάμαι όλο και λιγότερο. Δεν είναι τυχαίο ότι η παράσταση τελειώνει με τον μπαμπά να λέει στον γιο "πολύ ωραία παράσταση. Είμαι περήφανος για σένα". Είναι πρόσθετο δικό μου, δεν υπάρχει στο "Ντα". Ουσιαστικά, ο φόβος απόρριψης που είχα ήταν -χίλια τα εκατό- από τον δικό μου πατέρα. Για να ξέρεις.... ο πατέρας μου δεν με έχει δει ποτέ στο θέατρο. Ο δικός μου πατέρας έχει συμβιβαστεί με το ότι κάνω θέατρο και από όταν έγινα γνωστός και του λένε οι φίλοι του στο καφενείο, "είδαμε τον γιο σου", καμαρώνει κιόλας. Ο πατέρας μου δεν θεωρεί κάτι σημαντικό το ότι κάνω θέατρο. Και δεν θεωρώ κάτι σημαντικό το να έρθει να με δει. Δεν το κάνει από κακία ή άρνηση. Είναι σαν αυτά τα λάθη που κάνει στο έργο, ο "Ντα", τα οποία για το γιο του έργου είναι οδυνηρά και για εμάς που είμαστε απέξω, και το βλέπουμε, τον "Ντα" τον λατρεύουμε. Ο "Ντα" είναι ένα "τέρας" για το συγκεκριμένο γιο, μα εμείς ως θεατές τον αγαπάμε. Έτσι κι εγώ αποδέχτηκα ότι δεν θα έρθει ο πατέρας μου να με δει στο θέατρο. Και δεν τον περιμένω κιόλας"...

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | τάσος θώμογλου
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου